

vers

Nagy Milán László

Brassó-ciklus

Az utazás

Úgy hittem, az emeletes ágyon alul
el tudok aludni. A vihartól
rázkódó vonattal nem számoltam.
Talpam az ablaküvegen, kezem a földön.
Hogy szenvedne apám a keskeny fekhelyen,
a felső ágyon anyám mocorog nélküle.
Az óvárosban tett séták idilli képe cserélődhet
lakatlan lakására, ruhák, egyéb holmik
átválogatása vár rá. Megtalálni elveszettnek hitt
tárgyait régi szobájában, elolvasni rég halott
ismerősének jókívánságát a Gulliver címoldalán.
Visszarepülni a korba, ahol annyi idő
volt, mint most én.

A megérkezés

Minden ugyanolyan. Az állomás
csilingelő hangosbemondója, aluljáró
vibráló fényei, beszabaduló galambcsapat,
váróban terjengő fémesség. Emberek
viszont sehol. A parkolóban, a szürke ég alatt
mosolyogva várnak a keresztszüleim.
Milyen volt az út, kérdezik, hosszú és fárasztó,
felelem. A kocsis csendjében a babonára
gondolok, hogy az emberek lelke galamb
képében hagyja el a testet és száll a mennyországba.
Hirtelen megértem, miért van velük tele a
pályaudvar.

A találkozás

A járókeretet megpillantva aggódni
kezdünk, aztán feltűnt gazdája,
egy kalapos öreg úr. Téged két nővérke
kísér, alig látszol ki közülük, a vártnál
is apróbb vagy. Bizonytalanul lépkedsz,
tekinteted a földre szegezed. Miután
észreveszed, hogy mi is itt vagyunk, csüngsz
rajtunk, mint egy kisgyerek. *Másképp, hogy
vagytok* kérdezed, ha elakad a beszélgetés.
Mindannyiszor azt feleljük, hogy *jól, minden
rendben van*, erre te, *csak egészség legyen,
más nem számít*, válaszolod. Hosszú évek
után újra a sírás határán vagyok. Tőlünk
nyolcszáz kilométerre számodra teljesen
közömbös emberekkel vegetálsz.
Legalább gondolat viselik, mondom
és elköszönök.

A vacsora

Gyakran olvastam fel mesét a
keresztszüleim gyerekeinek, most ide-oda
furikáznak egy szürke Opellel. Pizzázni visznek,
hogy bepótoljunk valamennyit a kihagyott öt
évből. Én angolul, a fiúk románul rendelnek,
egymással magyarul beszélünk, nem
csoda, hogy a pincér össze van zavarodva.
Fesztelenül, hangosan gesztikulálok,
mint aki tudatában van, az őt
körülvevő emberek valószínűleg
most látják utoljára, hacsak nem
költözik egyszer a városba, vagy
lesz nemzetközileg ismert énekes.
Újra és újra szóba jön T. motorbalesete.
Pár napja jött ki a kórházból, hegekkel,
varratokkal a testén, de alig várja már,

hogy a kanyargós, hegyi utakon repessen.
Tizenhét évesen pénzügyi tanácsokat
oszt az iskolájában, tudja, mit szeretne a
jövőjével kezdeni. T. bátyja orvosnak
készül, filozofikus alkat, sokat társalgunk
Istenről, a hiányáról, oktatásról,
nőkről és, hogy mitől olyan jó és olcsó
errefelé a sör. A visszaúton elégedetten
nézem az autóból a macskaköves utcákat, a téren
korzózó tömeget, míg elől a két T. felfokozott
állapotban beszél a mellettünk elhaladó
kocsikról. Tervekkel, lendülettel vagyunk tele,
ki másnak jutna eszébe, mint nekem, hogy ez az este
nemsokára véget ér, lassan indulunk haza, a
határon túlra, ki-ki a saját csendjébe.

A templom

Teraszról figyelem az alattunk
elterülő várost. Újonnan felhúzott
lakótelepek, iskolák, parkok, piros háztetők
közül kitűnik a Fekete templom. Gyerekfejjel
megrémisztett a sok buzgón imádkozó
ember a buszon. Mi vész helyzetben

fordultunk a Mindenhatóhoz, keresztet
pedig akkor se vetettünk. Egyszer egy
rózsafüzéráros vénasszonytól is
sírógörscöt kaptam. Az ilyen emlékek
tartanak távol attól, hogy megtapasztaljam,
milyen törekeny és apró vagyok Isten
hatvanöt méter magas házában, amit nem
is tűzvész, hanem különböző egyéb környezeti
hatások feketítettek be.

A hazaút

Még egyszer utoljára felébreszt Hacska, a gombszemű
kutya, omlettet eszünk a valószínűtlenül
sárga házi tojásból, kitoljuk az előszobába
a poggyászokat, vetünk egy utolsó pillantást
magunkra külön bejáratú fürdőszobánkban.
Pár hajszálunkat, illatunkat, kezeink lenyomatát,
beszédünk visszhangját itt hagyjuk, de hamar
elfelejt a lakás, hiszen ideje se volt megjegyezni
minket. Innen minden megtett méterrel
távolodik Brassó, közeledik Szolnok.
Hajnalodik, a változatos tájat lassan felváltja a síkság.
Minden sejtelem oda, minden újra ismerőssé válik.

novella

MIKRONEMZET

Egy reggel úgy döntött, többé nem kel
fel az ágyból. Belegondolt, vajon há-
nyan ébrednek így, azután mégis erőt
vesznek magukon, belebújnak a pa-
pucsba, és megkezdik az értelmetlen
kötelességek sorát elvégezni. Átfordult
a másik oldalára, és próbált vissza-
aludni, nem mintha lettek volna nor-
mális álmái, már ott is minden kopár
volt, kifejezéstelen, steril.

Felesége, Nelli rontott be a háló-
szobába. Felhúzta a redőnyt, kitar-
ta az ablakot, átszaladt a nappaliba
és csinált egy kis kereszthuzatot.
Meddig döglesz, mordult rá. Amikor
látta, hogy ez sem eléggé meggyő-
ző, bekapcsolta és felhangosította a
televíziót. Félmillióra emelkedett a
hazai fertőzöttek száma, két kutató
szerint laborszökevény a koronaví-
rus, üvöltötte a tévé. Mióta a járvány
tartott, felesége mintha élvezte vol-
na a helyzetet, úgy viselkedett, akár
egy börtönparancsnok. Rázárta a
tizenkét ponton záródó cellaajtót,
és válogatott kínzásokat eszelt ki. A
legtorzabb és legpatologikusabb ol-
dala került a felszínre, elszabadult a
pokol, mint a stanfordi börtönkísér-
letben. Elválni sem lehetett tőle, a
nevén volt a vagyoni.

Attól, hogy csódba mentél, nem kel-
lene egész nap fetrengeni, mint egy
disznó. Viselkedj ember módjára, öl-
tözz fel, vidd ki a szemetet. Erre sem
vagy képes?

A férfi fejére húzta a takarót, be-
tömte a fülét a párna alatt talált, gala-
csinná morzsolt papírsebkeendővel.

Próbált ellazulni. Úgy képzelte, hogy
az ágy az ő magánszigete, amire nem
vonatkoznak a szabályok, ahová nem
jut el a külvilág, a WHO, a mutánsok
és a feleség. Az ágyszigeten béke volt,
mint édesanyja lágy, ringató ölében,
szinte érezte maga körül a puha karok
szelíd szorítását.

Mikronemzet, nem is olyan hülye-
ség, ült fel hirtelen. Látott róla doku-
mentumfilmet, zászló, címer, himnusz
kell, és kész is van a miniállam. Nem
tűnt megvalósíthatatlannak. Lakásuk
területén létrehoz egy monarchiát,
királlyá koronázza magát, és törvé-
nyeket hoz. Akkor aztán ugathat Nelli.
Mivel ő egy személyben lesz bíróság,
törvényszék, ítélőtábla és kúria, még
fel is bonthatja a házasságát, sőt, meg-
vonhatja feleségétől az állampolgársá-
got. Azután humanitárius segílyt kér a
nemzetközi közösségektől.

Olasz emlék 2 (fametszet)

Teljesen felvillanyozta az ötlet. Mi-
után felesége lement a közértbe, úgy
döntött, nekilát terve megvalósítá-
sának. Felsőrákosi Királyság, ezt ra-
gasztotta ki a bejáratú ajtóra, és egy
kézzel rajzolt, kezdetleges címet,
párduccal és egyszarvúval. Már csak
a koronázási ékszerek és a ceremónia
volt hátra. Felvette Nelli bíborvörös
fürdőköpenyét, előkészítette a koro-
nát, egy tortaformát, ami pont illett
a fejére. A himnusz kifogott rajta.
Vidám szöveget akart, amiben nin-
csenek olyan szavak, mint balsors
vagy bűnhődés. Abból már volt része
bőven. Egyelőre nem jutott eszébe
semmilyen dallam, csak a fogkrém-
reklám és a Mekk Elek zenéje. Egy
uralkodónak nem kell mindenhez
értenie, majd szerez udvari zeneszer-
zőt. Elhatározta azt is, hogy jól bánik
majd népével, ingyen lesz az internet,
eltörli az adót és a kijárási korlátozást.

A koronázási ceremónia nagyon jól
sikerült annak ellenére, hogy a kony-
hai ökörsütés elmaradt. Nelli szo-
katlanul együttműködő lett, amikor
elővette a kardot, vagyis a kardként
szolgáló, hosszú szeptelőkést. Csak
a beiktatási szertartás végét zavarta
meg néhány, fehér ünneplőbe öltözött
alattvaló, akik azt állították, hogy
gyaloghintót hoztak.

A gyaloghintóra csak egy kis se-
gítséggel tudott felszállni, nehezen
mozgott a furcsa öltözékben, amit
ráadtak. Az alattvalók sokáig mor-
fondíroztak, hová vigyék I. Lajost. A
Szent Rókus diliosztálya tömve, a SO-
TE-n kovidosokat kezelnek.

Hekl Krisztina

2021. október